

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N

Ø

R

R

E

I

NR. 11 - 1974 - 66. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Juletanker

1974

Der var engang en lille familie, sådan en ganske almindelig dansk gennemsnitsfamilie, som man ser den afbildet i alle mulige reklamer: far og mor og to børn. Forældrene havde begge udearbejde, og tilsammen havde de en ganske god årsindtægt. Alligevel var deres økonomi noget anstrengt, for »huslejen« i deres eget hus var temmelig dyr, og naturligvis havde de fjernsyn, stereoanlæg – og en bil ikke at forglemme. »Det ville jo være tåbeligt andet, når man nu på lovlig vis, over skatten kan få andre til at betale renterne,« som de udtrykte det. Forøvrigt gik de jævnlige i kirke, var meget optaget af religiøse spørgsmål, og man kunne altid få en god og indholdsrig samtale med dem, – så de var måske ikke helt så almindelige endda!

Et år – sådan hen midt i december måned – hændte det, at de mødte nogle af deres venner fra landet, som var kommet til købstaden for at gøre juleindkøb. Efter at man havde spurgt til hinandens velbefindende og undret sig over, hvor børnene var vokset siden sidst, havde gjort bemærkninger om deres røde næser og kinder og gættet på, om det mon blev hvid jul i år, faldt denne replik: »Ja, nu har vi altså brugt hele vores løn til regninger og afdrag! Der bliver hverken til andesteg eller julegaver, så i år må vi nøjes med evangeliet!«

Tænk at være så fattige! Det var ikke langt fra, at den anden familie, som hverken havde bil eller eget hus, fik ondt af dem. For hvordan dog få en god jul, når man måtte nøjes med evangeliet?

Nu kan alle – både tidligere og nuværende elever – sikkert fornemme, at der er noget helt ravruskende galt i dette med at »måtte nøjes med evangeliet«. For vi ved da godt, at netop evangeliet er det egentlige og det vigtigste ved julen. Uden det var den tanke al-

drig opstået hos kejser Konstantin den Store at give den 25. december, som var solgudens festdag, et kristent indhold og på den dag fejre Jesu komme til vor jord som frelseren.

Men selv om det vigtigste ved julen altså er det glædelige budskab om, at »Himmerrigs konge blandt os bor«, så ville de fleste jo nok blive noget skuffede, for ikke at sige rigtig godt sure og utilfredse, hvis de måtte undvære al den ydre glimmer, som vi har pakket julen ind i, så det for børnene knap

Julen 1974

Nytåret 1975

Gennem dette blad ville vi gerne sende vort ønske om en god og velsignet julefest til alle læserne.

Vi takker for året 1974, for arbejdsopgaver, for interesse mod skolen, og vi håber, at året 1975 må blive et samlingsår, hvor vi igen må mødes om fællesskabet: *Skolen på bakken.*

God jul – godt nytår.

Lærerstaben

er til at holde rede på, om det nu var nisser eller engle, der sang for hyrderne på Bethlehems mark. Og vi hører medlidende på vore bedste- eller oldeforældres beretninger om deres barndoms jul med ingen eller kun ganske få hjemmelavede julegaver, men i stedet mere kirkegang. Ja, jeg kender også en præstekone, som bestemt ikke er nogen oldsag, og som fra sin barndom husker en jul, hvor hun ikke fik en eneste gave. Men det var nu også i tredivenes København med arbejdsløshed.

Nu er det at være fattig jo i høj grad et spørgsmål om, hvem man sammenligner sig med. Ser vi på landene i den tredje verden og den ufattelige nød, som råder mange steder dér, får vi nok vanskeligt ved at føle os fattige; – det skulle da lige være fattige på kærlighed til vor næste! Men det er der råd for! Den kærlighed var det nemlig Jesus kom for at lære os: »Du skal elske din næste som dig selv.« Mon der bliver råd til at udstrække det til også at gælde den fattige næste, som du af gode grunde ikke kan forvente gør gengæld?

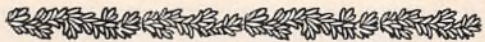
For det er vor egentlige fattigdom og nød, at vi ikke har kærlighed til trods for, at Gud i vor Herre Jesus har åbenbaret os sin kærlighed. Den er for alvor fattig, som ikke vil lade sig overvinde af Guds kærlighed.

*Du stolte! bøj dig ned
i hjertens ydmyghed,
se, med hvor ringe sager
din Gud til takke tager!
Vor rigdom, lyst og ære
skal Jesus ene være!*

*Du rige! tænk dig om
ved Jesu fattigdom,
se til, du ej forglemmer
din frelsers arme lemmer!
Vor rigdom, lyst og ære
skal Jesus ene være!*

(D. S. 103)

Ingv. O. Godtkjær

JUL

Af provst E. Mejdahl

Lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det. Johs. ev. 1.5.

*Himlens lys kom i dig til jord,
skinner til ny oplysning stor,
godt kan vi nu ved nattetid
kende som børn vor Fader blid
o, Gud ske lov.*

Så er julens tone slået an. Så er julens gave udtalt. Man mærker en undertone af glæde.

Lyset *skinner* i mørket. Der tales ikke bare om noget, der skete engang, men som nu er forbi. Så ville julen være en mindefest. Julen er ikke bare et stort minde, men en stor nærværende virkelighed. Lyset *skinner*. Mørket fik ikke bugt med det. Døden fik ikke bugt med det. Gud har noget med menneskers historie at gøre. Der er forbindelse mellem Himlens Gud og denne jords historie i dens kaotiske, tilsyneladende meningsløse og tilfældige skikkelse. Julen forkynder, at Gud har en mening og et mål med vor historie og vort liv.

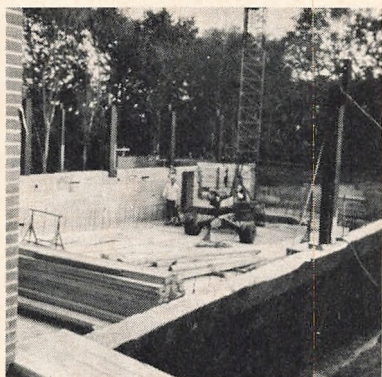
Det er den nye oplysning. Ny i den forstand, at vi ikke kan tænke os til det. Ny i den forstand, at vi ikke kan sige os selv det. Ny i den forstand, at der ikke er noget side-stykke til det. Det forkyndes os som det splinternye.

Lyset *skinner* i mørket som det rige, Gud ved Jesus Kristus skaber og fuldender, og som vi må være børn i, thi så mange som tog imod ham, gav han magt til, det vil sige lov til, at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. (Johs. 1,12).

Nu tændtes lys i skyggers land.

Derfor: Glædelig jul!

Bassinet er støbt

Forretningsudvalgets jule- og nytårshilsen og nytårsønske

Vi har i dag været samlet på skolen for at drøfte forskellige ting, som et forretningsudvalg har som opgave på en skole som vores. Et punkt på dagsordenen var det svært at tage stilling til, og endnu sværere at afgøre, men det skulle gøres.

Punktet lød: **Kan der gives grønt lys for færdiggørelsen af hele byggeriet?** (Håndværkerne havde fra begyndelsen af byggeriet sat 1. december som dato for svaret, begrundet indkøb og tilrettelæggelse). Vi kunne alle se det fornuftige i at færdiggøre byggeriet og ikke stoppe ved de ca. 1,5 mill. kr., der som tidligere angivet var mulighed for. Men . . .

Sagen er, at lånetilsagnene ikke har indfriet de forventninger, vi stillede efter repræsentantmødet. Der er d. d. givet tilsagn om 51.500 kr., heraf ca. 6000 kr. kontant. Vi har sikkert – i disse politisk usikre tider – sat forventningerne for højt ved at forvente omkring 200 långivere blandt skolens tilknytningskreds.

Vi vedtog alligevel at fuldføre byggeriet som en helhed, altså færdiggørelse, bl. a. fordi vi kom til den slutning, at en standsning på et eller to år sikkert ville betyde en yderligere stigning ved ny igangsætning af arbejdet, og det helt sikre, at indtjeningsmulighederne i disse år var forspildte.

Men vi vedtog også følgende:

1. at udsætte tidsfristen for tilsagn om långivning til 5. januar 1975.
2. at imødekomme ønsker om tilsagn af større eller mindre kontante beløb, der kan indbetales på giro nr. 4 21 25, mrkt. »Gave«. Her er tidsfristen også 5. januar 1975.

Disse beslutninger er vedtaget i tro på, at vi handler i vor skoles interesse og velfærd. (Læs formandens indlæg i tidligere numre af bladet).

Vi ønsker alle gamle elever og skolens interessekreds en god jul og et godt nytår under Guds velsignelse.

ELISABETH HEJBØL

THS. MOGENSEN

INGV. GODTKJÆR

ERIK MEJDAHL

Året, der gik - og det, der kommer

En såre almindelig overskrift ved jule- og nytårstide i aviser og tidsskrifter. Der er sprængstof i det politiske livs daglige virke i disse måneder. Der kæmpes om ære, om penge, om frihed osv.

En skole – en verden for sig – også sprængfyldt. Mange kæmper en kamp for at eksistere, at leve. Når mine tanker går tilbage på året, der svandt, står der faktisk TAK. Tak til alle, der i årets løb var skolens venner, dvs. arbejdede på dens ve og vel. Opfordrede unge til at rejse til Nr. Nissum. Tak til alle, der besøgte skolen i årets løb – og dermed beviste deres medansvarlighed. Tak til alle, der turde betroe skolen en pengesum som lån eller gave. Personlig den største tak

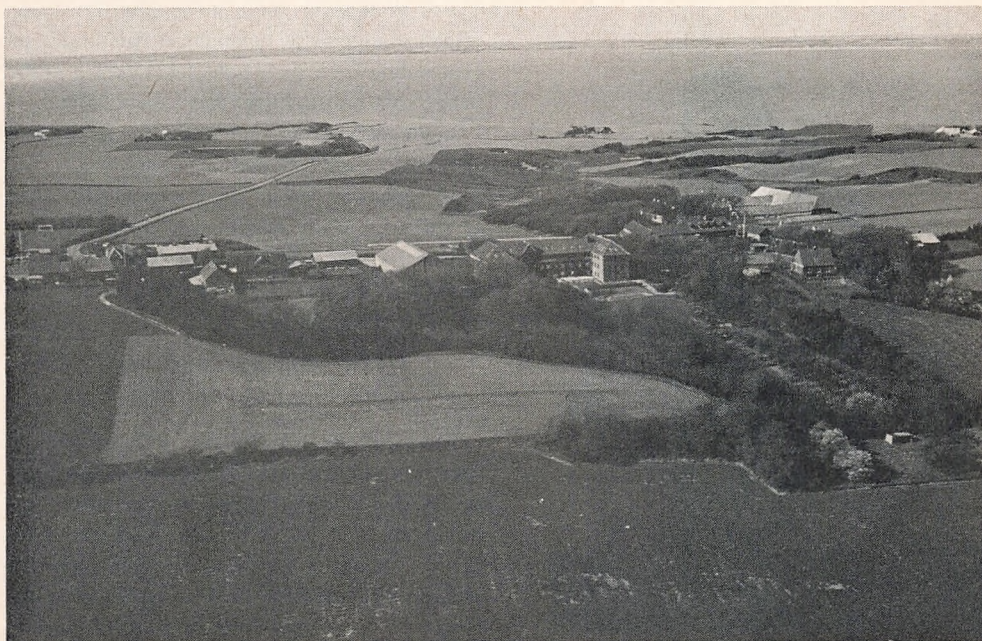
til alle, der har bedt for skolens ve og vel – hver dag – eller fra dag til dag.

Et år fuld af spænding, oplevelser, opgaver, pligter, opfordringer, krav, sorger, glæder osv. En fyldt skole. Elevfremgang på højskoleafdelingen. Et uforglemmeligt vinterferiekursus. En enestående lærerstab, medarbejderstab i køkken og have. Igen ordet TAK.

Året, der kommer. Blanke blade, men blade, der kan bruges. Blade for hver dag vi lever.

Den daglige omgang med elevflokkene. Indoktrineringens vanskelige og nødvendige opgave. En kristen skoles omgangstone. En større højskoleflok. Elevsamtaler. Fester og udflugter. Byggesagens fuldendelse. Lånetilbudene fra gamle elever og venner. Indvielse af bygningen ved elevfesten. Et utal af breve – positive og negative. Uforståelige cirkulærer og bestemmelser fra ministeriet. Kort

Luftfoto af højskolen og egnen

sagt: *Det nye år fyldt med muligheder for at leve et optaget liv og et meningsfyldt liv hver eneste dag. Ikke mindst når man tror på tilsigelsens Gud, der bl. a. siger til os mennesker: gå ud i alverden . . . og se jeg vil være med dig alle dage indtil verdens ende.*

Godt mod for 1975.

Adventstid - juletid

En julehilsen. Er faldet i forundring over Jesu ord i Math. 21. kap. v. 3. *Og hvis nogen siger noget til jer, skal I svare, at Herren har brug for dem, så vil han straks lade jer få dem.* Om vi måtte gå juletiden og nytåret ind med disse ord i sinde. *Herren har brug for det.* Vort arbejde, vor indsats, vor væremåde, vore evner, vore muligheder, ja, at hele vort liv måtte være en tjeneste.

GOD JUL – OG GODT NYTÅR!

Familien Mogensen

Et juleminde

Det må have været i 1928 eller i 1929 jeg var til de unges juletræ i Hobro missionshus. Jeg var dengang ung højskolelærer, og det var en anden ung højskolelærer, Chr. Davidsen, Haslev, der skulle tale. Naturligvis var det spændende, hvordan kollegaen ville klare opgaven.

Teksten, som Davidsen talte over, var fra Esaias 30,15. *»Ved omvendelse og stilhed skal I frelses«.*

Jeg husker også, at Davidsen fortalte om en troende mand, der lå på dødslejet. Denne mand havde en brav søn, som dog gav sin far megen ængstelse, fordi han aldrig var blevet en hjertekristen. Faderen sagde da til sønnen: *»Vil du love mig én ting?«* Den brave søn sagde naturligvis ja til det, der var hans faders sidste ønske. *»Vil du så, når jeg er borte, hver dag sidde ganske stille herinde et kvarter,«* sagde faderen. Sønnen lovede det og holdt sit løfte, og i de stille stunder skete det forunderlige, at han blev omvendt og blev en personlig kristen.

For godt to år siden døde Chr. Davidsen efter i mange år at have været forstander på Horne højskole, men hans tekst vil jeg gerne bruge som en julehilsen her i elevbladet.

»Omvendelse er at komme til Jesus med sin synd,« sagde de gamle haugianere.

»Verdens våben er larm, men Guds våben er stilhed,« sagde en gammel mand engang.

Lad os så gå til Jesus og være stille for ham. Lad os sige Ham alt, så vi kan opleve en rigtig glædelig jul.

*Og lad os gå med stille sind
som hyrderne til barnet ind . . .*

Med inderlig tak for alle gode minder og med bøn om tilgivelse for vore fejl og mangler sender vi alle vore elever og medarbejdere ved N. N. H. & E. vor kærligste julehilsen. En særlig hilsen til de unge piger fra Island og til eleverne fra Færøerne og Grønland.

Familien A. Kristensen

Om ånd og åndsevner

Når vi læser i bibelen: Gud er ånd! (Johs. ev. 4,24) så nikker vi og siger til os selv: sandere ord er næppe nogen sinde sagt. — Med dette i tankerne ser vi på alt det skabte om os og undres, at alt dette er frembragt og formet, som det er og altsammen dannet af et meget begrænset antal grundstoffer, hvis egenskaber og kræfter vi mennesker endnu kun delvist kender.

Fra bjergenes top til havenes dyb, i de fjerneste stjerner og i vor egen jord, i elefantens fod og i barnets næsetip, i vand, i luft, i træernes frugt og i planternes frø, i det alt sammen findes de samme små bygningsdele, atomerne. Af disse dele dannes det livløse og det levende, det brændbare og det, der ikke kan brændes, det flydende og det faste. Og i legemer, der er bygget af dette materiale, tager livet plads og formerer sig.

Og når livet forlader legemerne, indgår grundstofferne på ny i hele den store hus-holdning til dannelse af ny vækst i planter, i dyr eller mennesker, thi de samme grundstoffer genfindes overalt og gøres brugbare til dannelse af noget nyt.

Mennesket har den fortrinsstilling frem for al anden skabning, at vi kan forestille os noget, som endnu ikke er.

Noget, man kunne ønske sig!
Eller håbe!

Denne evne til at gå uden for sig selv og den allerede kendte verden kalder vi vor fantasi. Men vi kommer for let om ved betegnelsen af en eller anden ting ved kun at nævne navnet. Og så er vi lige kloge. Vi bilder os ind, at vi har fået en forklaring, men vi har kun fået et navn, som vi kan stikke ud til andre, når de spørger.

Fantasien er evnen til at drømme fremtidsdrømme og udfinde veje til at nå det

tænkte mål. Det er en gave fra Skaberens, en gave, der gør mennesket til medskaber, for så vidt der sker den nødvendige forsken af muligheder, der er til stede, og som der kan bygges videre på.

Fantasien slår sig ikke til ro med, hvad andre har påstået eller ment. Den går ud på egen hånd og kræver, at der gøres nye forsøg og nye fremstød til den fulde sandhed er nået. Og denne kan findes, når vi allerede i forvejen stiller os på sandhedens grund.

Fantasien er en åndelig gave, og den bør altid lægge sig et ord fra Paulus på sinde:

Prøv alt og behold det gode!

Fantasien fostrer lyse tanker, soltanker!

Hvor soltanker tændes hver morgen på ny, og menneskehjerterne banker, der finder den stormslagne skude ly, så skipperen kaster sit anker. – Hvor freden er hegnet og havet i ro, der ønsker vi gerne at bo.

En livsdag er grå bag papirdyngens vold, hvor rentebaronerne spanker. Thi hjertet er lunkent, og hjernen er kold og fyldes af tællelystanker, når sindet kun ejer den ene attrå at hørste, hvad andre kan så.

Et menneske, sort eller gul eller hvid og silkeklædt eller i pjalter, har samme behov for en solskinstid, og harmes, når sandheden halter. Guds solskin – det koster os ikke et ord – rundkastes til hele vor jord.

Glædelig jul ønskes alle bladets læsere.

Helene og Ludvig Meinild

Glædelig jul - Godt nytår!

Efter al sandsynlighed vil ovenstående 4 ord i forskellige variationer i de nærmest kommende uger fra skrivende stund være nogle af de mest anvendte i Danmark.

Jeg er særdeles glad for, at jeg her i vort elevblads julenummer må blande også min stemme i »talekoret« og udtrykke disse jævne og almindelige ønsker for forhenværende elever, medarbejdere og for NNH og NNE og dens arbejdsstab.

Må min hilsen i en urolig og usikker tid have som kammertone et vers fra »Den danske salmebog« nr. 358, v. 4:

*Klokken slår, tiden går,
ene Guds nåde urokket står;
den os fører så tryggelig frem,
bygger os hisset og her et hjem,
fyldt med den sejrrige fred.*

Jeres Laurits Kaag

— — —
Efterskrift: Skulle en eller anden eller flere i år komme til at savne et personligt julebrev, kan det skyldes, at jeg er indtegnet til det, man i almindelighed kalder en ufarlig operation; p. g. a. sygehusets pladsmangel er der en lille bitte mulighed for indgrebet før jul, mest sandsynligt at det først foretages efter.

Venner! sagde Guds engel blidt

Så står julen for døren, og vi glæder os til igen at synge de mange dejlige julesalmer.

Men mon ikke magelighed og tradition er lidt for dominerende for de fleste af os, når det gælder valg af julesalmer? Ikke et ondt ord om magelighed i julen. Lad os endelig slappe af – det gælder også husmoderen – og nyde den hellige højtid. Der skal heller ikke

sættes spørgsmålstegn ved de mange gode juletraditioner. Men prøv alligevel at overveje, om det ikke var umagen værd at optage endnu en julesalme i repertoireet i år.

Se til eksempel nr. 86 i Den danske Salmebog. Denne salme er sidste del af juledigtet »Hyrderne ved Betlehem«. Grundtvig havde i mange år gået og tumlet med tanken om at skrive tre højtidsdigte. Først udkom påskedigtet. Det var det storslåede digt »Påskeliljen«. Men julens digt ville ikke rigtig tage form. Allerede 1810 var digteren begyndt på det, men han standsede uden at få digtet færdigt. I 1817 tog han fat igen, men atter uden resultat. Først i 1846 kunne Grundtvig finde den form, der dækkede hans tanker og oplevelser. Digtets tilblivelse tog således 36 år.

Digtet står ubeskåret i Højskolesangbogen nr. 259 (214 i gl. udg.) under titlen »Nat i østen er ej så lang som her ved juletider«. Det handler om 8 hyrder, der holder nattevagt over deres hjord på Betlehems marker. Selv om Betlehems-natten ved juletime er mere lun end en dansk julenat, kan der dog være køligt, og hyrderne har derfor lejret sig tæt om deres bål.

Denne aften har en af hyrderne ført samtalen ind på de gamle beretninger fra Israels

historie og især profetierne om den Messias, der skulle udgå af Davids slægt for at blive konge og frelser for sit folk. Særlig de unge hyrder siger, at det er håbløst at vente længere. Der sker ikke store ting i Israel mere. Nu er tilværelsen bare træls og begivenhedsløs.

»Som nu til aften«, siger en af de unge hyrder, »da så jeg inde i Betlehem en ung mand, en af Davids slægt, der kom vandrede sammen med en kvinde. De gik fra hus til hus for at finde nattelogi, men de eneste, der rigtigt lagde mærke til dem, var nogle nysgerrige gadedrenge, der havde omringet de to fremmede og råbte hånsord efter dem. Andet end dette var der ikke af særlige begivenheder i Betlehem. Nej, der kommer ingen Messias og hjælper. Davids-slægten har man ikke mere nogen forventning til. Profetordene er kun forældet storhed og falsk forhåbning«.

De andre hyrder har nikket samtykkende.

Men da tager den gamle hyrde Jonatan harmfuld til orde og skammer de unge hyrder ud. Han minder dem om, hvad de for nylig har hørt om præsten Zakarias, der fik englebesøg og blev stum, indtil profetien gik i opfyldelse. »Desuden«, siger den gamle

Højskolens hovedindgang

hyrde, »er der peget på Betlehem i skriften. Nej, lad os ikke tabe modet. Kanske det gælder al verdens liv«.

Alle havde lyttet til den gamles ord, men netop, som hyrden Jonatan tav, skete underet. Pludselig stod en lysende engel foran dem. Hyrderne kaster sig til jorden i rædsel — —

Og her begynder så vores julesalme:

*Venner! sagde Guds engel blidt,
hvorfor er nu I bange?
Kildevæld kun er budskab mit
til lutter frydesange.
Thi han, som jorden gør sjæleglad,
er født til verden i Davids stad.*

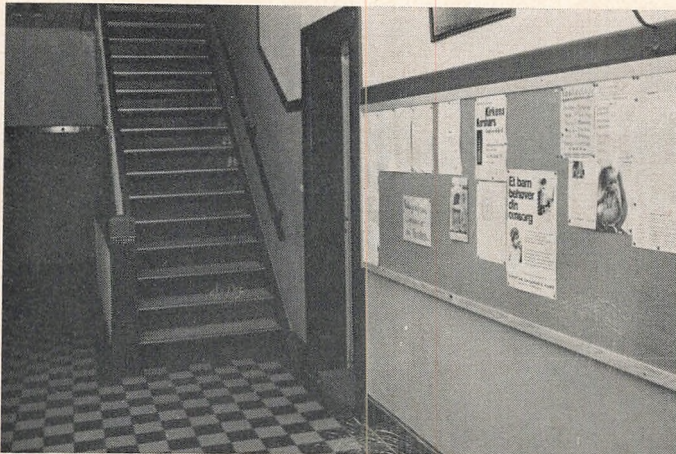
Videre i vers 2 og 3 forkyndes det glædelige budskab, der i vers 4 føres op til vor tid og gøres nærværende for den kristenhed, der lader Guds ånd forkynde ordet. En forkyndelse, der får sangen til at vælde frem fra hjerter og læber og får øjnene til at tindre.

I sidste vers tager Grundtvig os med til kirke. Julen begyndte for hyrderne på markerne ved Betlehem, og frelseren fandt de i stalden i Betlehem. For os begynder julen i kirken. Dér kan kristne opleve, at frelseren er nær. Dér skal vi, hvis vi har hjerterum for det, finde frelseren i julens evangelium:

*Kirke! du er vort Betlehem,
og alle små derinde,
efter som det er sagt til dem.
skal deres frelser finde
med juledags evangelium
i hjertekammerets krybberum.*

Jakob Knudsen fortæller et sted, hvorledes denne salme lukkede sig op for ham gennem følgende barndomsoplevelse:

»Det var en aften kort før jul, da alle sad og trillede pebbernødder og lavede kagefigurer til julebagningen, at fader kom ind fra sit værelse og sagde, at han ville læse et digt af

*Hvor mange har siden
1923 gået op og ned ad
denne trappe?*

Grundtvig for os. Det var »Nat i østen er ej så lang som her ved juletider«.

Det greb os alle stærkt, og pludselig var far nået til det sted i digtet, hvor julesalmen: »Venner! sagde Guds engel blidt« begynder. Vi kender alle denne salme. Uvilkårligt sang alle med ligesom grebet af hele sammenhængen. Det var næsten, som om det ikke var os selv, der sang, men nogle helt andre – englener.

Det var en underlig, uforglemmelig oplevelse«.

Måske kunne en og anden få samme oplevelse ved at læse og synge denne salme.

Glædelig jul.

K. E. Sørensen,
Holstebro

Den Hvide Dør

»Langt ude på landet lå der en præstegård. En gammel præstegård – men derfor ikke netop en gammeldags. Thi for at være gammeldags er det ikke nok at have stråtag, end ikke om det er med husløg på. Der skal mere til – –«

Overskrift og indledning er citat fra en julefortælling af Johannes Jørgensen. Skrevet for 72 år siden. Altså en gammel historie; men gammeldags? – Døm selv.

Det er især overskriften »Den Hvide Dør« og den symbolik, der ligger bag, jeg så ofte den sidste tid er standset op ved. – Men nu først til forklaring lidt om novellens indhold.

De ydre omgivelser er allerede kendt. Går vi indenfor, helt ind bag den hvide dør til studereværelset, møder vi præsten ved forberedelsen af sin juleprædiken. Men intet vil lykkes. Han skulle prædike om fred på jord, men et andet skriftens ord tonede frem i sin-

det: »De siger fred, fred! men de har ingen fred!« – Præsten rejser sig, står og stirrer på den hvide dør, som lukket, afsonder ham fra verden, selv den nære, omkring ham.

Og pludselig begynder døren at tale, at irrettesætte præsten. Til slut siger den – og det er novellens centrale budskab: »Det kan overhovedet ikke nytte dig at gå her og vente på, at freden skal vende tilbage til dig – den er ikke her i stuen og kommer her heller ikke igen, før du selv henter den!«

Fra novellens videre handling blot dette, at præsten nu får både øjne og dør åbnet til glæde og gavn for alle. Men lad nu det være. Det er problemet omkring Den Hvide Dør, der er mit ærinde.

Hvor er der mange »hvide døre«, som trænger til at lukkes op: verdensdele imellem, nationer imellem, befolkningsgrupper imellem, ja, mennesker imellem, også mellem de, som skulle stå hinanden nærmest. De hvide døre er så mange slags. Hvor dejligt at hygge sig bag sin lille private hvide dør – hvor fredeligt!

Ja, men det er ikke fredelighed, men fred, vi dybest set har brug for. Og det er noget ganske andet. – Hvad var det, Johannes Jørgensen lod den hvide dør sige: » – Freden skal vende tilbage til dig – den er ikke her i stuen og kommer heller ikke igen, før du selv henter den!«

Hvis disse ord har gyldighed også op under jul 1974, da kan vi sandest ønske hinanden glædelig jul og fred på jord, når vi åbner Den Hvide Dør. Ud til de andre.

Se, det var en gammel historie. Men var den gammeldags?

Glædelig jul.

Familien Grønbæk

Glæden ved julen

Børnene har i år fået en julekalender fra Sudanmissionens børnearbejde. Den er indrettet således, at de hver dag fra 1. søndag i advent og til juleaften skal åbne en låge og lægge en mønt i, der falder ned i en kuvert, som så sendes til missionsarbejdet.

Til hver dag er der et lille brev fra en dreng i Tanzania. Han fortæller om de juleforberedelser, de har derude. Der er det almindeligt, at børn får nyt tøj i julegave – hvis forældrene har råd til det. Men har de ikke det, fejrer de jul alligevel. Han skriver således: »Til kirken går vi alle, hvadenten vi har fået julegave eller ej. Vi synger, klapper i hænderne og beder. Vi kan lide at fejre Jesu fødselsdag i kirken«.

Her på skolen er vi også så småt begyndt at komme i julestemning. Vi kan lide denne dejlige adventstid, hvor kalenderlysene bliver tændt på bordene hver dag, og hvor adventsstjerner bliver hængt op på gange og i spisesalen.

Der er de sædvanlige forberedelser med Luciaoptrin, nissefest og sangkor. Vi har i år ikke haft tilslutning til et sangkor, men der er nogle elever fra hver klasse, der sammen med os har haft lyst til at synge nogle trestemmige julesange og salmer, og hvor har vi det dejligt, når vi synger: Gloria in exelsis Deo – Ære være Gud i det høje. Det er ikke, fordi det altid klinger, som det skal, men det er tit større oplevelse at være med til et eller andet end at lytte til det perfekte.

Adventstiden, hvor vi forbereder os til julen, er en dejlig tid, hvadenten vi bor i Afrika eller i Danmark.

Måtte vi ligesom drengen fra Tanzania kunne sige: »Hvadenten vi har råd til julegaver og alt andet, der hører julen til eller ej, så kan vi lide at fejre Jesu fødselsdag.

Rigtig glædelig jul ønsker

*Anne, Morten og Jakob,
Edel og Ejvind Juhl*

Juleglæde og Hinge kirkegård

Fra en højskoletur

Så fødes glæden igen. Det sker hvert år på denne tid. Og det er nok også nødvendigt, idet både kulturhistorien og nutidskulturen først og fremmest består af en lang bestræbelse på at indkapsle den i »lukkede menneskeopfindelser«, så den dør, eller ligefrem på at gøre den forbudt, så den kan aflives i »underjordiske fængsler«.

Det skyldes nok, at i glæden erobres man helt af noget, som man helt overvældet må bøje sig for, nemlig »Skabelsens gave« i al ting. Man mister helt sig selv og bliver derved først sig selv som et helt menneske, der i kærlighed vender sig udad mod næsten. Men denne risiko er der nok ingen, der tør løbe. Vi bliver, hvor vi er – lukket inde i os selv – og derfra skabes så »guderne« i kampen mod glæden – for at »vinde« livet.

Men forudsætningen derfor er allerede mistet.

Julen er den højtid, hvor man siger ja til glæden. Kikker man sig omkring og måske opdager den måde, hvorpå vi siger ja, så kan det være, at man opdager, at den virker særdeles »komisk«.

Højskoleeleverne var på tur til Ans. Det var ikke nogen almindelig tur, for de ville se noget helt ud i detaljerne. En dag kørte vi fra en kirke, som man aldrig bliver færdig med, nemlig Grønbæk kirke, til Vinderslev kirke, som man heller aldrig bliver færdig med – langs Alling sø og Hinge sø. Det er én af de skønneste ture i Europa. Senere mellem Kjellerup og Thorning, midt i de historiske slag, kom der som følge af grundige studier i Traps Danmark et spørgsmål:

Biblioteket –
i loftsetagen

Hvorfor er Hans Tausen begravet i Hinge? Jeg skulle lige til at fare op og holde en »moralprædiken« mod den form for fordrejning af historiske kendsgerninger, da det gik op for mig, at jeg skulle passe lidt på. Hans Tausen ligger ikke begravet i Hinge, men engang i slutningen af det attende århundrede blev evangeliet solgt til en dame i Hinge for 16 rigsdaler – og det må siges at være billigt, selvom evangeliet altid er gratis.

Og denne handel havde lidt at gøre med Hans Tausen, selvom den kun drejede sig om en ligsten, som han på et eller andet tidspunkt måske havde stået på i Viborg og sendt evangeliet ud til borgerne, så de endog begyndte at protestere mod kirken, der på det tidspunkt havde ca. 1500 års kraft i sig.

Det var reformationen, der i »kontant« form kom til Hinge, hvor den iøvrigt allerede havde hersket i mange år.

Men vi kikker lige lidt nærmere på det.

Viborg dengang: Utallige kirker. Mange klostre. Mange helgener. Her så folket kongen. Her kom de betydningsfulde slægter, der sad på magten. Her blev loven fuldbyrdet. Her var centrum for livet.

I Tvilum lå et kloster. I Alling ligeledes. Man kan rejse ned til Rom og i Vatikanets arkiver læse om, hvor ansete de har været. I Asmild lå et kloster. Og tænker man sig om, så ligger Viborg næsten i midtpunktet mellem Vitskøl og Øm, hvor de store cistercienserklostre lå. Pavekirken stod meget stærkt i området.

Så kom Hans Tausen til Viborg. Han skulle her renses for Wittenberg-oprøret, som han næsten havde deltaget direkte i. Det lykkedes ikke helt. Nej, han fortsatte med at bestride pavens ufejlbarlighed og generede endog latinen, der var enerådende kirkesprog, skønt ikke ret mange forstod den. Evangeliet på dansk? Ja, hvorfor ikke, sagde Hans Tausen. Er evangeliet for fint til det? Men der skete noget, der næsten var endnu værre. Han giftede sig. Og viste, at han var så sikker på evangeliet, at han ikke var bange

*Højskolen set fra syd
i vinteren 1923-24*

for at være lidt verdslig. Jeg kan se ham gå rundt i Viborgs gader med konen under armen og fortælle hende om de mange helgener, som »alting« var indviet til, og som idag er gadenavne.

Det er Lars (Laurentius), har han måske sagt. En prægtig mand. Ved du, hvad han gjorde i forfølgelsesernes dage? Han delte pavens penge ud til de fattige og syge, og dem var der mange af – ovenikøbet pavens penge. Kejseren hørte om det og blev helt tosset. Få fat i Lars og bring ham herhen. Og sig, at han skal tage pengene med sig. Og Lars blev hentet. Hvor er pengene, sagde kejseren. Jeg har ikke nogen. Men jeg kan give dig kirkens evige skat. Og véd du så, hvad Lars gjorde? Han pegede på de fattige og syge og elendige.

»Er det kirkens evige skat?« spurgte kejseren.

»Ja,« sagde Lars.

Kejseren blev vred. Du skal dø. Du skal pines ihjel. »Steg ham,« sagde han til soldaterne. Og det gjorde de. De lagde Lars på en rist og tændte ild derunder. Da der var gået et stykke tid, sagde han, der nu næsten var rødgldende: Vend mig lige om – den ene side har fået nok.

Så døde han.

Kære kone: det var en prægtig mand, han sagde vittigheder midt i døden.

Og derovre har vi jo hellig Kjeld. Han var også prægtig. Han kom en dag kørende ind mod Viborg, og lige udenfor mødte han en spedalsk, der var helt nøgen. Ved du, hvad Kjeld gjorde? Han tog ham op i vognen og gav ham en kappe. Nogen tid efter smed kirken ham ud af Viborg. Det var kannikerne, der ikke kunne tåle, at han besmittede evangeliet. De kunne faktisk slet ikke tåle evangeliet.

Dejligt vejr idag, hvad? Det er dejligt i Viborg. Det er godt at leve. Synes du ikke? Skal vi gå ned til søen? Se, hvor munken derovre kikker på os. Det er synd for ham, at han er helt sikker på, at glæden er synd. Tror du, at det er synd at bekræfte gaven?

Alt dette har Hans Tausen sikkert ikke sagt. Det er mig, der digter – undskyld. Men ifølge »traditionen« stillede han sig en dag op på en ligsten på en ærværdig kirkegård og prædikede glæden. Det var meget demonstrativt. Glæden fra en ligsten? Ovenikøbet en ligsten, der skulle minde om en vis Løvenbalk, der 100 år før næsten havde styret Viborg, og hvis slægt havde grene på Aunsbjerg, Marsvinlund, Ulstrup, Vinderslevgaard og Tjele. Det var respektstridigt. Gråbrødre-

Højskolen med hal

ne lyttede, indtil de opdagede deres egen undergang i ordene fra ligstenen. Borgerne lyttede. Biskop Johan Friis rasede ude på Hald, og engang imellem tog han til Spøttrup for at rase endnu mere ud. At stille sig på en ligsten. Har man kendt magen? Så langt er det kommet. Og han får de forbistrede bønder og borgere til at tro, at de er noget. Det er for galt – frimodigt at stille sig op på en ligsten, der er den stærke påmindelse om dødens kendsgerning, og snakke om pløjning og jordens velsignelse. Det må have en ende. Og så går han endog med piger. Det er mange hundrede års historie, der braser sammen. Det skal standses.

Men det blev ikke standset. Johan Friis blev endog jaget ud af byen – af borgerne. Det var simpelthen opstand. Det skete omkring 1526. Og Viborg var ikke længere den samme by.

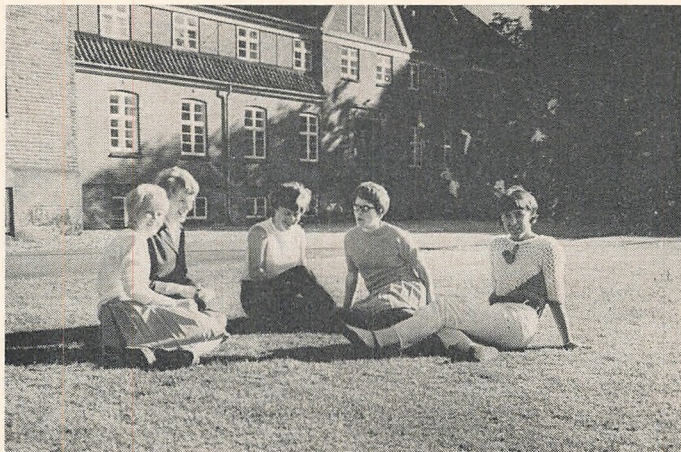
Evangeliet kan ikke standses – af en ligsten. Ca. 250 år senere blev denne »glædens sten« så solgt til en dame i Hinge, der ønskede at bruge den – som ligsten. Senere købte Viborg den tilbage, for øvrigt i anledning af festen omkring Reformationens 400 års jubilæum. Så kom vi forbi Hinge i 1974 – og vi syntes heller ikke, at der er nogen grund til at begrave glæden.

Hans Tausen døde i Ribe, men det var i Viborg, at han for alvor forvandlede sig fra at være »en sød lille drenge« til en meget barsk, men lun herre i kampen for glæden. Det var her, han blev reformator og gik imod en middelalderkirke, der var stivnet i dyrkelsen af »kranier« og i messelatin og meget andet, men vel allermost i politiske magtprocesser.

Det bør huskes i denne jul, så Reformationen ikke stivner i nogenlunde det samme – og dermed GLÆDELIG jul.

Jeg kom til at tænke på det mellem herlige højskoleelever i nærheden af slagmarkerne på Grathe hede – med døbefonten i Vinderslev kirke i tankerne. Kort efter sang vi Mads Doss foran Blicher i Thorning, snart i Lysgaard, så i Sjørsløv . . . osv. Men Hans Tausen og Hinge kirkegård – det er noget om glæden, som ikke må glemmes.

Og hermed også tak til en højskoleklasse, der ville se noget og lære noget, og som ville have noget ud af at være sammen og var villige til at yde en indsats derfor. Da I havde set 11 kirker, ville I se flere. Tak for jeres »krævermentalitet«, som mange tror kun er udslag af negativitet. Arne R.

Piger på plænen

Mindernes jul - nutids jul

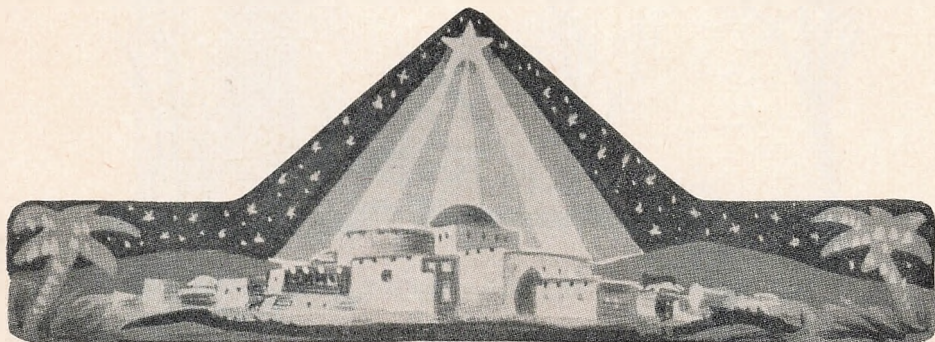
Det begyndte 1. søndag i advent. Ikke med adventskrans og ét lys tændt, men med, at årets overskud fra Brugsen blev udbetalt, og det betød noget i et arbejderhjem med mange børn. En ekstra travl tid forestod for Mor, for de kærkomne overskudspenge skulle bruges til at købe tøj til syning af tre pigekjoler og fire sæt matrostøj til drengene. Vi fulgte spændt udviklingen: kunne Mor få det alt-sammen færdigt til de to juletræsfester, som vi skulle til? Det var søndagsskolens i Missionshuset og fagforeningens på Centralhotellet. Tiden skulle tages i agt, og det blev den, og når festerne var inde, kunne Mor læse taknemmeligheden og glæden i syv par barneøjne, og vi søskende kunne i rigt mål nyde det store juletræ, julesalmerne og »sangene, legen, historierne og den store godtepose, som blev udleveret, ikke mindst den ved arbejdernes juletræ, for den var kæmpestor, så Far måtte påtage sig at administrere den, og det gjorde han, så glæden kunne strækkes helt til nytårsaften. Jo, det var dejligt alt sammen, og ikke bare i mindernes glans, men også i den virkelighed, som vi levede i.

Endnu festligere var selve juleaften, og det var spændende, hvor mange af de ældre

søskende der kunne komme og fejre jul i hjemmet. De havde pladser ved landbruget, og især for pigerne kunne det være svært at få fri på en så travl aften. Men alle tjente penge, og der var altid både råd og sind til at give gaver til forældrene og de mindre søskende. Hvor kunne et spil Ludo gøre lykke! Og som der blev sunget med Mor som en sikker forsanger, der kunne alle salmerne udenad. Hendes yndlingssalme var: Julen har englelyd. Der var ikke højt til loftet og vidt til væggene i bogstavelig forstand, men der var en samhørighed og glæde, der endnu varmer om hjertet, og der var ingen besvær med at nå rundt om træet.

Det hele kom jo af, at der var en solid baggrund for glæden: Gud, som ved, hvad vi trænger til, og som hørte vor bøn og gav os Jesus som Frelser. Julebarnet i krybben var glædens årsag. Uden denne glæde, som er beregnet for hele folket, har selv de lykkeligste minder ikke megen værdi, men har vi fortsat i hjertet en krybbe, da vil vi kunne fejre nutids jul med samme glæde som i barndommen og med en rig erfaring om, at alle Guds forjættelser har sit *ja* i Jesus Kristus vor Frelser. – Glædelig jul – i Hans navn.

Poul Jeppesen

En juleønske-hilsen

Når det nu snart er jul igen, da vil de kendte ord fra Luk. 2,14: »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag« lyde til os i kirken, og når vi læser det dejlige juleevangelium.

Fred mellem menneskene. Ak ja, det er der vel ikke store udsigter til. Hov hov, det var jo heller ikke det, der stod; der stod fred i mennesker, det er noget ganske andet, vel egentlig en forudsætning for, at der kan blive fred mellem mennesker.

Det skal være vort ønske for alle dette blads læsere, at I må kunne være med i lovsangen: »Ære være Gud i det højeste« – og have hans fred i jer selv. Så måske kan vi bidrage til, at der må blive fred mellem mennesker.

En glædelig, velsignet jul og et godt nytår ønsker vi jer alle.

Familien Vestergaard

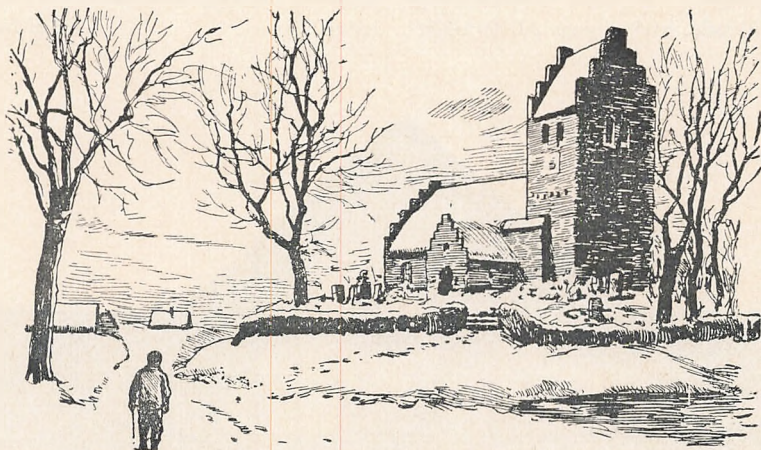
GLIMT

Småglimt er dagene fulde af. Små tildragelser, som ikke er værd at nævne – og alligevel: det er ofte disse småglimt, der giver livet værdi.

Elektricitetssvigt. Vi kommer hjem fra et besøg hos gode venner en lørdag aften – endda den lørdag, der var forlænget weekend – og opdager, at alle 4 fryserer er omdannet til varmeskabe. En ny sikring sættes i. *Bang!* Een til. *Bang!* Så rykkes en ledning ud. En ny sikring sættes i. *Bang!* Een til tages fra. En ny sikring i. *Bang!* Nu så langt, at der kun er to muligheder. Den eller den – og det var den. En overbrændt ledning. Ikke andet – og så var det sengetid.

Forældresammenkomsten blev en god fest. Vi var 275 til kaffen. 83 elever var repræsenteret ved Far eller Mor – oftest ved dem begge. Erhvervsvejlederens oplæg gav tanker til eftertanke. Mange måtte den aften sige farvel til et „ønskejob“; der er ikke plads.

Samtaletilbud fra lærerne blev vel modtaget af forældrene. Ved disse samtaler blev mange problemer løst, og der kom mange gode samtaler igang. Vi håber, at de er medvirkende til en endnu større forståelse af, at problemer løses i fællesskab. (Tænk, om vore politikere opdagede det samme).

Bestyrelsen for Blidstrup Ungdomsskole besøgte os en aften. Tildels for at se stedet, men mest for at „snakke“ skole. Vi – lærerstaben – havde en god stund med mennesker, der levende interesserer sig for samme sag – som er vores.

Elmely, nærmere betegnet „De gamles Hjem“ her i Nr. Nissum, har den gode skik, at hver onsdag aften kommer der en gæst fra sognet, som underholder og afslutningstaler. Min tur som underholder overtog nogle elever med sang og guitarpil. Det faldt i god jord.

Vildsundstævnet samlede omkring 30 personer. Arne Rasmussen holdt foredrag. Ole Skov sluttede, og ovennævnte elever underholdt.

DMS-basaren i hallen var velforberedt. Mange damer har under Jepes bevågenhed fremstillet gevinster, men endnu flere havde hjemmelavet gevinster, så der var stort udvalg. Resultatet blev 7757 kr.

Pragturens deltagere samledes omtrent fuldtal- lig til en hyggelig aften. Der blev drøftet gamle minder, der blev vist lysbilleder, der blev set på foto- og samleralbum. Festen sluttede med en lille visit hos Jeppe.

En ny tur blev også foreslået. Den offentliggøres senere i bladet. Den blev kaldt en ønsketur. Her skal kun røbes, at den er dyr.

Advent – en skøn tid, hvor mennesker er ligesom mere omgængelige og glade. Denne tid er

også en skøn tid på en skole. Julesalmer toner i klasserne. En aften fremstilles julepynt. En dag er vi på juleindkøbstur. Og så er der fire adventssøndage, der forbereder julen.

Forældredagen for højskoleholdet er fastsat til 13. december. Det bliver spændende at se, om det kan gå sådan, at vi bliver en god flok, dvs. en flok glade mennesker, der er fælles om stedet her. Der øves optrin – og der broderes og strikkes som til en udstilling af format.

Juleafslutningen er fastsat til den 20. december og afrejse på juleferie den 21.

Byggeriet skrider planmæssigt fremad. I dag (d. 27. nov.) er man færdig med lægningen, og der kan sættes tagplader op. Det betyder, at der så kan arbejdes i tørvejr og tidsplanen evt. holdes.

Låneopfordringen ser jeg, at KFUM og KFUKs Idrætsforbund har ført ud i livet på en realistisk måde – ved kort og godt at tilsende afdelingerne de færdigudfyldte lånebeviser. Jeg tænker såmænd nok, at „frækhed“ belønner sig igen.

Højskolen januar har vist en stigende tilslutning. Hvis det går som nu – så kan vi melde alt optaget – og det betyder kort og godt, at så var indsatsen ikke forgæves. Heller ikke de tanker, der gik „bønnens kongevej“.

Ths. M.

Benyt vinterferien til en højskoleuge på Nr. Nissum højskole

25.-31. januar eller 1.-7. februar 1975

Motto: Ja, tal nu sandt om småt og stort og
jævnt om alt det høje! Grundtvig

PROGRAM:

Lørdag:

- Kl. 15,00 Ankomst og indkvartering.
- Kl. 15,30 Kaffe.
- Kl. 16,00 Velkomst og foredrag ved forstander
Ths. Mogensen.
- Kl. 20,00 Sognepræst Juhl Jensen har ordet.

Søndag:

- Kl. 10,00 Højmesse i Nr. Nissum kirke.
- Kl. 14,00 Gæst hos Per Lagerkvist ved Otto
Grønbæk.
- Kl. 16,00 En familiehistorie I, ved
Poul Jeppesen.
- Kl. 20,00 Hyggeaften.

Mandag:

- Kl. 9,00 At leve i stilhed I, ved pastor
Godtkjær, Møborg.
- Kl. 10,30 At leve i stilhed II, ved samme.
- Kl. 14,00 Atomenergi – kan vi leve med eller
uden? ved J. P. Vestergaard.
- Kl. 16,00 En familiehistorie II, ved
Poul Jeppesen.
- Kl. 20,00 Underholdning ved familien Juhl.

Tirsdag:

- Kl. 9,00 Bibeltime ved forstander
Kristensen, Struer.
- Kl. 10,30 Det gamle Harboøre, ved pastor
Juhl Jensen, Nr. Nissum.
- Kl. 14,00 Fri eftermiddag til egen planlægning.
- Kl. 16,00 Ude på rejse. Lysbillede for de
hjemmeværende, ved Ths. Mogensen.
- Kl. 20,00 Underholdning ved Karen Jeppesen
og familien Grønbæk.

Onsdag:

- Kl. 9,00 Tilsigelsens Gud, ved Ths. Mogensen.
- Kl. 10,30 Danmarks Døb I, ved Arne
Rasmussen.

- Kl. 14,00 Udflugt til Lemvig, Harboøre,
Thyborøn (kaffe) og Bovbjerg.
- Kl. 20,00 Underholdning ved familien Jeppesen
og J. P. Vestergaard.

Torsdag:

- Kl. 9,00 Atomenergi II, ved J. P. Vestergaard.
- Kl. 10,30 Foredrag ved provst E. Mejdahl,
Struer.
- Kl. 14,00 Danmarks Døb II, ved Arne
Rasmussen.
- Kl. 16,00 Stævnemøde med Sigurd Hoel, ved
Otto Grønbæk.
- Kl. 20,00 Underholdning ved kursisterne.

Fredag:

- Kl. 9,00 Bibeltime ved forstander Kristensen,
Struer.
- Kl. 10,30 Afslutningstema og afrejse.

NR. NISSUM

– er Vestjyllands skoleby –
og ligger ved landevejen Struer – Humlum –
Lemvig og tæt ved Nr. Nissum kirke.
– Ligger i en smuk egn med vid udsigt over
Limfjorden til Thy mod nord og mod syd over
et frodigt – bakket landskab.
– Der er gode rutebilforbindelser fra Struer og
Lemvig.

PRISEN

for hele højskoleugen – ophold, kost osv. er
200,00 kr., der betales ved ankomsten.
Der kan ikke søges statsstøtte.
Sengetøj og sengelinned må medbringes, hvis
andet ikke er aftalt.
Værelserne er almindelige elevværelser.

INDMELDELSE

skal være skolen i hænde ca. 8 dage før ophol-
det.

VELKOMMEN

25.-31. januar eller 1.-7. februar 1975.

Posten

bringer meget til huse: Tryksager i kilovis, aviser hver dag. Og så bringer han breve.

En enkelt gammel elev har bebrejdet mig, at jeg i sidste nr. bragte det navnløse brev, fordi det kritiserede skolen.

Jeg har indset, at jeg nok også burde bringe nogle positive, dem er der heldigvis mange af. Nogle eksempler:

★

Vi, min søster og jeg, har besluttet at yde et bidrag til byggesagen i form af et gavebeløb – *ikke lån* –, da vi er henholdsvis 77 og 75 år og synes det er bedst på denne måde.

Den tid, vi var på *Nr. Nissum Højskole*, tænker vi tilbage på med glæde og håber, at vor gamle skole stadig må blive brugt til velsignelse for den opvoksende ungdom. Min søster er nu på sygehjem, var elev i 1918.

Vi sender hermed de bedste hilsner.

M. A. og M. F.

★

Efter at have læst min søns elevblad, hvad jeg altid gør med glæde, får jeg sådan en lyst til at puste lidt på det grimme slag, skolen

og dermed I fik. Ikke fordi jeg tror, jeg gennem bevingede ord kan udslutte en masse. Blot for i al stilfærdighed at sige, at vi dog er nogle stykker, der er af en anden mening.

Kunne man bare spørge vedkommende, om han/hun tror, det er for jeres egen fornøjelse, I og jeres koner har alt det arbejde med byggeri og modernisering. Det var da lettere for jer at sige: »Skolen var god nok for 20 år siden – og dermed færdig«. Nej, stilstand er tilbagegang.

Tak, at I stræber fremad. Bliv ved med det:

Trøstigt fremad, tændt er fyret,
vej kender Han, der har styret.

Vi er mange, der står bag jer med forbøn og som tror på, det bliver til gavn og velsignelse for elever og skolen.

En lille forespørgsel: Blicher der ikke også sådan en almindelig indsamling til skolen? Jeg ville gerne have givet eller lånt jer 1000,- kr., men jeg har dem ikke, men 1-200,- kr. ville jeg meget gerne give. Mon ikke også andre kunne have det, som jeg har det.

*En taknemmelig mor –
også til kommende elever*

Synger og danser
og klapper i Eders småhænder,
menneskebørnene
alle til jorderigs ender;
født er i dag
barnet til Guds velbehag.
Æren er Guds i det høje!

Forstander P. Møller Tommerup død

Mange tanker strømmer gennem ens sind, når et dødsfald bliver meddelt.

Sådan også, da vi fik meddelelsen om, at forstander P. Møller, Tommerup Højskole, var død.

Tankerne kredsede om et menneske, der levende fulgte med i sin tids problemer. Han fulgte med i Indre Missions skolers liv og virke. Jeg kan endnu høre hans replik: »Hvordan går det?« Ikke spurgt i nævenytighed, men spurgt i en tone, der vidnede om medansvarlighed. Da man første gang som lærer deltog i Indre Missions højskolekredsens årlige samvær, var han også den, der hjertevarmt bød velkommen på tomandshånd.

Ved P. Møllers død har skolerne mistet en af deres store personligheder og en trofast medarbejder. Vi ønsker alt godt for fru Møller i fremtiden, og samler vore tanker i et: *Æret være P. Møllers minde iblandt os.*

Ths. Mogensen

★ *Højskolepost*

Vore møder:

- 27. december: Asp. O. G.
- 27. december: Harring. J. P. V.
- 25. januar: Vorgod. P. J.
- 27. januar: Houe. P. J.
- 1. februar: Nautrup: P. J.

Vandremapper

Vintergækken 1927 har passeret skolen den 27. november.

Elevstævne i København

er ikke arrangeret, idet opfordringen i sidste nr. af bladet ikke har givet een eneste henvendelse. Udsættes til senere lejlighed.

★ *Adresseforandringer*

- 50-51 Viggo Søndergaard, Fuglebakken, Herrup, 7830 Vinderup.
- 1952 Ingrid Fuglsbjerg, Braavej 11, 8781 Stenderup.
- 1957 Anna Thise, H. C. Ørstedsvej 108, 7400 Herning.
- 67-68 og 69-70 Anna Dalgaard Bjerg, Vibevej 4, 4293 Dianalund.
- 68-69 Esther Larsen. - Esther Filipsen, Degnevænget, Koldby, 7752 Snedsted.
- 68-69 Erik Jensen, Banegårdsgade 19, 1., 8000 Århus C.
- 70-71 Lars Østergaard, Frammerslev, 7861 Balling.

Eleverne var under deres københavnstur i Folketinget

HØJSKOLEKURSUS

begynder 5. januar 1975

Foruden almene højskolefag er der tilbud om valgfrie fag.

HF-forberedelse - sygeplejeforkursus - forsorg - barnepleje - håndarbejde - maskinskrivning - udv. regnskabsføring m. m.

Foreningslederkursus og idrætskursus med boldspil og gymnastik.

Program sendes gerne

EFTERSKOLEN

tilbyder 10 mdr.s kursus for 8., 9. og 10. kl. med statskontrollerede prøver. TF og uTF.

Tilmeldelser til skoleåret 1976/77 modtages, så længe der er plads.

Udgivet af Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening. - Redigeret af forstander Ths. Mogensen

CHRISTENSENS BODTRYKKERI STRUER 27008

Undertegnede bekræfter herigennem – som et foreløbigt tilsagn – at ville yde Nr. Nissum Høj- og Efterskole, 7620 Lemvig, et lån af nedenstående størrelse i 5 år – rente- og afdragsfrit. Efter 5 års forløb tilbagebetales lånet til fuldt pålydende.

Beløbets størrelse kr.

Beløbet indbetales senest 15. februar 1975, når originalt lånebevis er udstedt.

Navn: _____

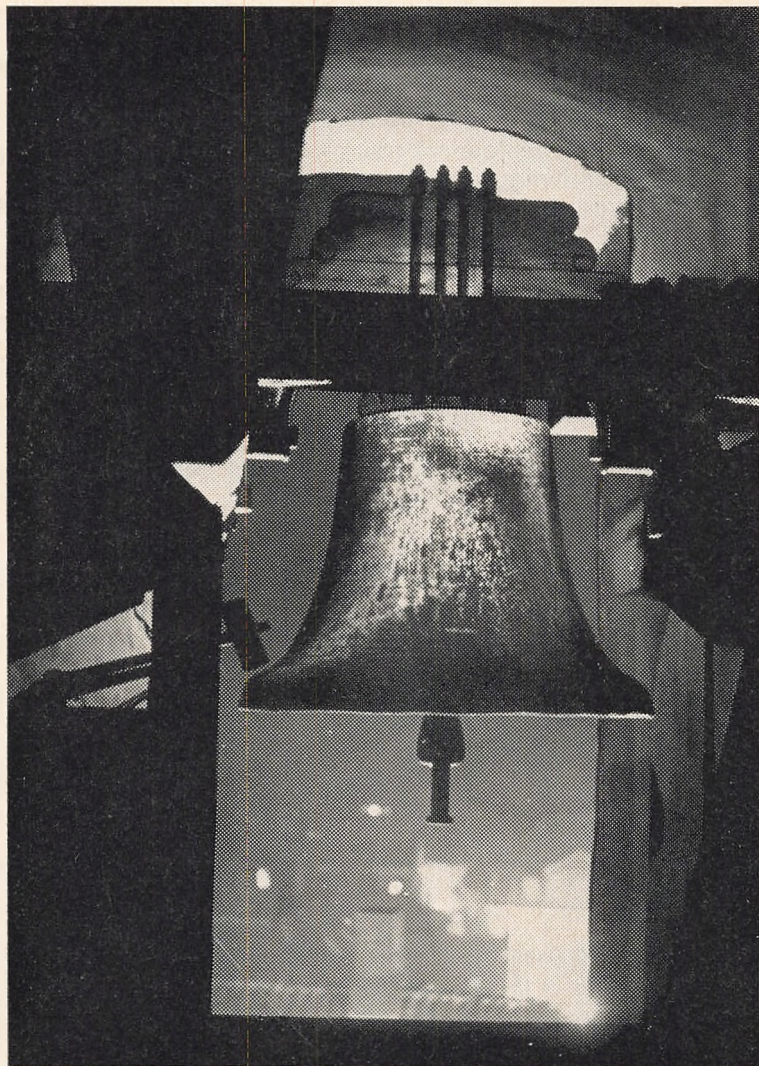
Adresse: _____

Postnr. _____

Postadresse _____

Tilsendes skolen senest 31. december 1974.

Evt. årgang 19

Kimer, I klokker,
ja, kimer før dag i det dunkle!
Tindrer, I stjerner, som
englenes øjne kan funkler!
Fred kom til jord,
Himmelens fred med Guds Ord.
Æren er Guds i det høje!

50 HR J KRISTENSEN
STATENS P&O STUDIESAMLING
LERSØ PARK ALLE 101
2100 KH Ø